

ZALÁN TIBOR

Fáradt kadenciák 4

Idegen arc egy fiú a képen
gyöngyöt tart kezében és fényében
nem veszi észre hogy az én könnyem
kéklik még mindig abban a gyöngyben

*

*Elhullottunk őszi éjszakákon
söntéspultoknál és vérző ágyon*

*

Keresi helyét és más formát ölt
könnyű a lelke annak aki ölt
vagy kit egyszer legalább megöltek
Vendége volt az égnek s a földnek

*

Volnál csak gyávább láthatnád Istent
segítségre vársz nincs ki segítsen
Hiába látnád nem volna látás
átok ül rajtad nincsen megváltás

*

Pár szavas ímél *te hívtál Zalán*
üres a kérdés válaszra se vár
Én akkor magamhoz túl messze voltam
roncsoltam testem semmi szállókban
nyitott ablakomon át az esők
ágyaim verték – fehér temető

*

Nem félek Megyek ha el kell menni
Szeretnék azért kicsit jobban élni
valahogyan kicsit jobbnak lenni
Magam után emléket se hagyni

*

Nappal nem alszom éjszaka élek
mélyül velem és hideg az árok
még nem elég hosszú hogy kinyúljak
nem akarom kilógnon a lábam

*

Sötétben Ujjaim között parázs
Minden gondolat valahogy megaláz
ami bennem jár Aludni kéne
Kidőlt az égen egy tejeskanna

*

Jöhetnek évek és lehet hogy nem
Valahogy elmúlik a gyötirelem
ami kínoz nem tudom mióta
Vajon hogy került Sziveri sírja
fejem alá a párnám helyére
A vállán nyugszom el ringatózva

*

Fekete kréta fekete földbe
karistolja hogy nincs s hogy örökre

*

Szánalmas ez így csak kitalálva
vagy fölismerve hogy a világra
azért jöttünk hogy úgy legyen vége
teli bőröndünk rántson a sínre

*

Meg kell tanulnom hazugnak lenni
hogyha így élek megsebez bármi
Könnyeden túllépni nem nézve vissza
elrohadt szívvel halkán bólíntva

*

Fogam kitörök rágom a semmit
jöhet még idő hogy földet falok

*

Kemény hajnalok dobálnak közben
egyre csak emlékszem s összetörten
bámulok fel a kiürült égbe
ahonnan rám lüktet Isten emléke

*

Remeg a kezem kilöttyen a bor
jönnie kéne már valamikor
a felejtés simító idejének
nagyon megtörték engem az évek

*

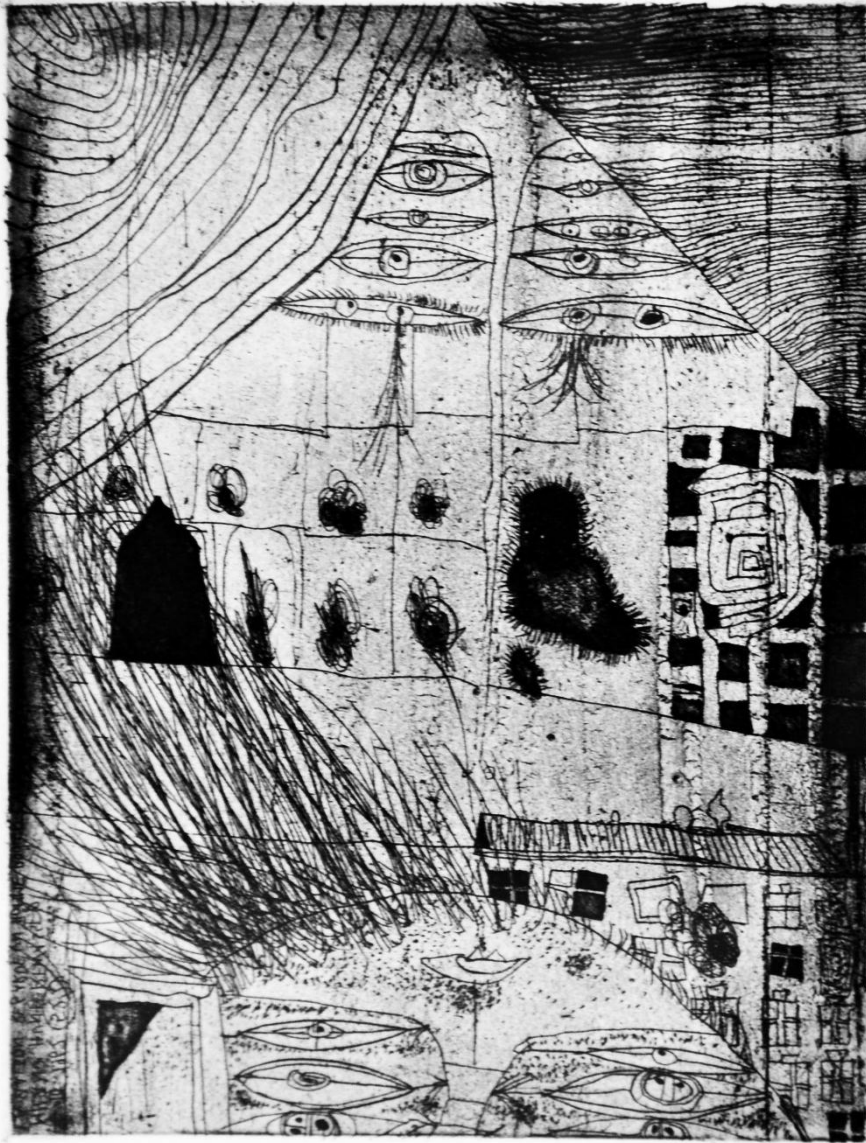
Gyöngyöt tart kezében fel a fényhez
idegen arcú fiú a képen
nem veszi észre abban a gyöngyben
ott kéklik még mindig az én könnyem

Zárójelentés

Fél az éjszakától
Ez is egy pont, ahová eljutni lehet
Befelé szűköl
Már nem az álom, többé nem a lebegés
Már nem kiváltása szaros napoknak többé
Feladat, mely a túljutást célozza meg
A menekülés útvonala valahogy, valamikor összezárt
A gyomorban forró ököl
A kezekben ujjaknál végződő folyamatos remegés
A teraszról a pokolra látni
Folyékony szurokban fürdetik az angyalokat
Szárnyuk, akár az olajkatasztrófa béna madaraié, árván lecsüng
A laptop monitorján kódolhatatlan üresség
Belenyúl, ráolvad kezére a ragacsos anyag
Visszarántja, de már fertőzést kapott
A rossz elhallgatásoktól
Ki kell vakolnod a temetőt, súgja valaki

Emlék, geller

Szavak Meztelen
és véres húsdarabok
fekete tányéron
Nagy a hold Üvegcserepek
ragyognak a fűben
Valahol a szél megáll
Üres bakancsban homály
rohad
Kér és térdre ereszkedik
hozzá
Kavicsot ropogtat szájában
egy gyermek
Tarkón csapott nyúl
pofáján dermed a vér

19/60